

Resolució 890/2023, de 5 d'octubre

Número d'expedient de la Reclamació: 684/2023

Administració reclamada: Departament d'Interior. Generalitat de Catalunya

Informació reclamada: Informes “de radicalitat”, bases de dades i altres actuacions dels Mossos d'Esquadra en relació amb grups polítics i altres grups o persones, formulades com a preguntes al Parlament de Catalunya.

Sentit de la resolució: Inadmissió

Resum: L'article 8 del Reglament del Parlament de Catalunya (RP) preveu una via de garantia del dret d'accés a la informació pública dels diputats i diputades que es pot efectuar davant de la Mesa del Parlament i de l'Òrgan de garantia del dret d'accés existent en seu parlamentària, o bé, de manera “compatible amb l'aplicació de les altres mesures” (article 8.6 RP), i per tant no necessàriament posterior, davant de la GAIP. En aquest sentit, aquesta Comissió pot esdevenir competent davant de les reclamacions que li adrecin els grups parlamentaris o els diputats i diputades de manera particular, d'acord amb la via establerta a l'apartat sisè de l'article 8 RP, sense que aquesta via tingui el caràcter revisor d'una prèvia, efectuada en seu parlamentària.

Per les raons exposades en el FJ 3, hem de concloure que les sol·licituds d'informació, per una banda, i les preguntes parlamentàries amb resposta per escrit, per l'altra, tenen una naturalesa jurídica i unes regulacions molt diferents. D'aquesta manera, no es pot declarar la competència de la GAIP pel que fa a les reclamacions objecte d'aquesta Resolució, que deliberadament no s'emparen en el dret d'accés a la informació, sinó en altres manifestacions del dret de participació política dels diputats i les diputades del Parlament de Catalunya, sobre les quals la llei no atorga cap mena de competència a la GAIP.

Paraules clau: Parlament de Catalunya. Departament d'Interior de la Generalitat de Catalunya. Dret d'accés dels grups parlamentaris a la informació pública de l'Administració de la Generalitat. Manca de competència de la GAIP. Inadmissió.

Ponent: Josep Ramon Barberà i Gomis

Antecedents

1. El dia 21 de juliol de 2023 entra a la GAIP la Reclamació 684/2023, presentada per una persona física en representació del Grup del Parlament de Catalunya Candidatura d'Unitat Popular – Un Nou Cicle per Guanyar (CUP-NCG; en endavant, el grup parlamentari) contra el Departament d'Interior de la Generalitat de Catalunya (en endavant, el Departament), en relació amb la sol·licitud indicada a l'antecedent següent. La part reclamant sol·licita el procediment de mediació previst a l'article 42 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG) i

regulat pels articles 36 a 41 del Reglament de la GAIP, aprovat pel Decret 111/2017, de 18 de juliol (RGAIP).

2. En data 17 de gener de 2023 la part reclamant s'adreça a la Mesa del Parlament "d'acord amb el que estableixen els articles 163 i 166 del Reglament del Parlament" i presenta una sèrie de preguntes, adreçades al Departament d'Interior de la Generalitat, que són les següents:
 - 2.1. "Quin és el llistat de tots els informes sobre impacte mediàtic i a xarxes socials sobre diferents esdeveniments que hagin realitzat les àrees d'informació dels Mossos d'Esquadra? Llistar, com a mínim, títol de l'informe, extensió, agents signants, qui ha ordenat l'expedient, ideologia i justificació dels motius i objectius de l'informe, si el cas ha estat judicialitzat o no, on es troben actualment emmagatzemats aquests informes, qui els custodia i qui hi ha tingut accés i el motiu de l'accés".
 - 2.2. "Quin és el llistat de tots els informes de radicalitat que hagin realitzat les àrees d'informació dels Mossos d'Esquadra? Llistar, com a mínim, títol de l'informe, extensió, agents signants, qui ha ordenat l'expedient, ideologia i justificació dels motius i objectius de l'informe, si el cas ha estat judicialitzat o no, on es troben actualment emmagatzemats aquests informes, qui els custodia i qui hi ha tingut accés i el motiu de l'accés".
 - 2.3. "Realitzen els Mossos estudis d'impacte del ressò mediàtic i xarxes socials sobre diferents esdeveniments i situacions? Ho fan a sol·licitud explícita d'algun tribunal? Qui ordena aquests informes? En quins casos es fan aquests informes? Qui estableix els criteris i paràmetres que han de constar en aquests informes? Qui estableix quan s'han de realitzar aquests informes? Quants informes s'han fet els darrers 5 anys d'aquest tipus? Sota quines ordres? On es custodien aquests informes? Qui pot tenir accés a aquest informes?"
 - 2.4. "Realitzen els Mossos informes de radicalitat? Ho fan a sol·licitud explícita d'algun tribunal? Qui ordena aquests informes? En quins casos es fan aquests informes? Qui estableix els criteris i paràmetres que han de constar en aquests informes? Qui estableix quan s'han de realitzar aquests informes? Quants informes s'han fet els darrers 5 anys d'aquest tipus? Sota quines ordres? On es custodien aquests informes? Qui pot tenir accés a aquest informes?"
 - 2.5. "On s'emmagatzema tota la informació que permet fer aquest informes? Sota quins paràmetres? A través de quins mecanismes o bases de dades?"
 - 2.6. "Amb quin programari es realitza el monitoreig de xarxes socials? Com s'identifica i es vincula a les persones amb les xarxes socials? A través de quines dades es com

- para? Com s'identifiquen les persones que no tenen antecedents penals i/o policials? Disposen els Mossos d'Esquadra d'alguna base de dades de persones sense antecedents penals i/o policials? Quina o quin.es? Com es regulen? Qui hi té accés? Quins paràmetres consten en aquesta/es bases de dades i/o sistemes d'informació?"
- 2.7. "Té coneixement el Departament d'Interior d'aquests informes? Quins càrrecs dins l'estructura de comandament i política del Departament té coneixement i accés a aquests informes?"
- 2.8. "Considera el Departament d'Interior que aquests informes tenen cabuda en el marc legal actual? En quins casos? Considera el Departament d'Interior que aquests informes es poden fer sense autorització judicial explícita?"
- 2.9. "Considera el Departament d'interior que ser simpatitzant d'ERC, JUNTS o la CUP és un símbol de radicalitat? Considera el Departament d'interior que participar d'un sindicat d'habitatge és símbol de radicalitat? Considera el Departament que els símbols antifeixistes són símbols de radicalitat? Està d'acord, el Departament d'interior, amb els criteris de l'Àrea d'informació que així ho han establert? Ha participat el Departament d'interior en l'establiment d'aquests criteris? Té coneixement el Departament d'interior d'aquests criteris? Pot traslladar el Departament d'interior quins són aquests criteris? Pensa prendre el Departament d'interior alguna mesura per tal que l'Àrea d'informació del Cos de Mossos d'Esquadra deixi de considerar indicatius de radicalitat el fet de ser antifeixista, participar del moviment per l'habitatge o de ser simpatitzant dels partits que ara mateix sumen un 52% de la representació parlamentària al Parlament de Catalunya? Quines mesures concretes prendrà?"
- 2.10. "Quins són els criteris per considerar que un símbol feixista o nazi tatxat és un símbol de radicalitat? Quins són els criteris per considerar que ser simpatitzant de la CUP, ERC o Junts és un símbol de radicalitat? Quins són els criteris per considerar que participar d'un sindicat d'habitatge és un símbol de radicalitat? Qui estableix els paràmetres per considerar una posició ideològica determinada com a radical?"
3. En data 20 de juliol de 2023, el Conseller d'Interior de la Generalitat s'adreça a la Mesa del Parlament i "d'acord amb el que estableix l'article 166 del Reglament del Parlament de Catalunya", dona resposta a les "preguntes parlamentàries" anteriors, de manera agrupada. Entre altres afirmacions, s'assenyala en l'escrit de resposta que "en el marc de l'elaboració de diligències policials adreçades a les autoritats judicials i al Ministeri Fiscal, la policia judicial actua d'acord amb el que preveu la normativa processal penal i la resta de la normativa aplicable a les funcions d'investigació d'aquestes unitats. D'acord amb aquesta normativa, els funcionaris de la policia judicial estan obligats a observar

estrictament les formalitats legals en totes les diligències que practiquin i s'han d'abstenir, sota la seva responsabilitat, d'usar mitjans d'investigació que la llei no autoritzi”.

4. La Reclamació presentada el 21 de juliol de 2022 indica que s'ha rebut resposta de l'administració a la sol·licitud, i al·lega que aquesta resposta “reconeix, de forma implícita i tal com hem conegut per diversos processos judicials en els quals s'han aportat, que el cos de Mossos d'Esquadra fa informes sobre la radicalització ideològica de persones. Però no respon a la pregunta dels criteris i els mecanismes a través dels quals es fan aquests informes. També hem pogut conèixer que dins aquests informes s'inclouen referències al nostre partit directament i a ideologies com al fet de ser independentistes però no se'ns trasllada en què es basen aquestes premisses sobre radicalitat i quins paràmetres i criteris ideològics s'utilitzen, així com si hi ha circulars o directrius internes que ho especifiquin o si es tracta d'ordres directes o indicacions de comandaments o directrius polítiques”.
5. El 12 de setembre de 2022 la GAIP requereix al grup parlamentari en un doble sentit:
 - “En primer lloc cal que acrediteu si heu exercit la via de reclamació prevista a l'article 8 apartats 4, 5 i 6 del Reglament del Parlament de Catalunya, als efectes de determinar l'inici del còmput del termini per reclamar, i
 - en segon lloc als efectes de poder acreditar la coherència entre la persona sol·licitant, amb la condició de diputat, i la persona reclamant caldria que consti la voluntat de la persona sol·licitant de reclamar d'acord amb la representació que ostenta”.
6. El mateix dia 12 de setembre, la part reclamant respon al requeriment anterior, dient que:
 - 6.1. “Pel que fa a la representació a través meu de les reclamacions (...), el diputat ha enviat avui mateix un correu electrònic on m'atorga aquesta representació”.
 - 6.2. “Pel que fa al requeriment d'acreditar “si heu exercit la via de reclamació prevista a l'article 8 apartats 4, 5 i 6 del Reglament del Parlament de Catalunya”, interpreta el grup parlamentari que “aquest article es refereix al cas que no es doni compliment a la demanada d'informació o bé que es denegui expressament. Tal com s'explica en les reclamacions a la GAIP presentades (...) no ens trobem en cap dels dos supòsits, sinó en un cas en que sí es pretén respondre la pregunta però aquesta és del tot insuficient i inapropiada. És per això que decidim acollir-nos al mecanisme establert en l'apartat 6 del mateix Article 8”. I s'hi afegeix que “Sol·licitem, doncs, que en base a aquest argument es doni curs a les reclamacions presentades sense més tràmit”.
7. Finalment, el dia 2 d'octubre entra a la GAIP una autorització convenientment formalitzada, en la qual un diputat del Grup Parlamentari de la CUP-NCG, autoritza a una persona física

a ostentar la seva representació en els procediments corresponents als expedients 684/2023, 685/2023 i 701/2023 de la GAIP.

Fonaments jurídics

1. Competència de la GAIP i contingut i abast general del dret d'accés a la informació pública

L'article 39.1 LTAIPBG estableix que "Les resolucions expresses o presumptes en matèria d'accés a la informació pública i, si escau, les que resolguin el recurs de reposició poden ésser objecte de reclamació gratuïta i voluntària davant la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública, encarregada de vetllar pel compliment i les garanties del dret d'accés a la informació pública que regula aquest títol". L'article 29 RGAIP desenvolupa aquest precepte i concreta que també poden ser objecte de reclamació davant la GAIP les comunicacions que substitueixin les resolucions i l'incompliment material del dret d'accés, quan aquest ha estat reconegut expressament o presumpta. D'acord amb aquests preceptes, la GAIP és competent per tramitar i resoldre aquesta Reclamació, ja que deriva d'una sol·licitud d'informació pública.

L'article 2.c LTAIPBG defineix el dret d'accés a la informació pública com "el dret subjectiu que es reconeix a les persones per a sol·licitar i obtenir la informació pública, en els termes i les condicions regulats per aquesta llei". Per la seva banda, l'apartat b del mateix precepte defineix la informació pública com "la informació elaborada per l'Administració i la que aquesta té en el seu poder com a conseqüència de la seva activitat o de l'exercici de les seves funcions, inclosa la que li subministren els altres subjectes obligats d'acord amb el que estableix aquesta llei".

Segons l'article 18.1 LTAIPBG, "Les persones tenen el dret d'accedir a la informació pública, a què fa referència l'article 2.b, a títol individual o en nom i representació de qualsevol persona jurídica legalment constituïda". I l'article 20.1 de la mateixa llei afegeix que "El dret d'accés a la informació pública es garanteix a totes les persones, d'acord amb el que estableix aquesta llei. El dret d'accés a la informació pública només pot ésser denegat o restringit per les causes expressament establertes per les lleis".

Així mateix, els apartats 2 i 3 de l'article 20 LTAIPBG estableixen els següents requisits i criteris per a l'aplicació dels límits legals al dret d'accés a la informació pública: "2. Les limitacions legals al dret d'accés a la informació pública han d'ésser aplicades d'acord amb llur finalitat, tenint en compte les circumstàncies de cada cas concret, s'han d'interpretar sempre restrictivament en benefici d'aquest dret i no es poden ampliar per analogia. 3. Per a aplicar límits al dret d'accés a la informació pública, l'Administració no disposa de potestat discrecional

i ha d'indicar en cada cas els motius que ho justifiquen. En la motivació cal explicitar el límit que s'aplica i raonar degudament les causes que en fonamenten l'aplicació”.

A més, els límits legals al dret d'accés a la informació pública no són d'aplicació automàtica i absoluta (l'encapçalament de l'article 21 LTAIPBG es refereix expressament a què els límits enumerats per aquest precepte “poden” dur a la denegació de l'accés sol·licitat), de manera que l'article 22 de la mateixa Llei requereix que siguin aplicats d'acord amb criteris de proporcionalitat i temporalitat: “Els límits aplicats al dret d'accés a la informació pública han d'ésser proporcionals a l'objecte i la finalitat de protecció. L'aplicació d'aquests límits ha d'atendre les circumstàncies de cada cas concret, especialment la concurrència d'un interès públic o privat superior que justifiqui l'accés a la informació. 2. Els límits del dret d'accés a la informació pública són temporals si així ho estableix la llei que els regula, i es mantenen mentre perduren les raons que en justifiquen l'aplicació”.

2. En general, sobre la normativa aplicable al dret d'accés a la informació pública dels diputats i diputades del Parlament de Catalunya

Abans d'entrar pròpiament en l'anàlisi de l'objecte de la Reclamació present, convé efectuar algunes consideracions generals, en relació amb l'abast de la normativa aplicable als casos que ens ocupen.

Amb caràcter previ, i amb la voluntat de distingir-lo del règim aplicable al nostre cas, farem una breu referència a les hipotètiques reclamacions presentades per les persones físiques o jurídiques davant la manca d'informació pública sol·licitada en seu parlamentària. Pel que fa a aquests supòsits, i d'acord amb el marc legal bàsic, l'LTAIPBG estableix en la seva Disposició addicional cinquena, apartat 2.h que -en atenció al principi d'autonomia parlamentària que reconeix l'article 58.1 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya- no s'aplicarà directament al Parlament sinó que aquesta Cambra haurà de modificar el seu Reglament i les seves normes de règim i govern interiors, per tal d'establir un sistema de garanties propi que asseguri el compliment de les obligacions de l'LTAIPBG, incloent-hi la creació d'un òrgan de reclamació. Nogensmenys, la llei catalana també preveu que pugui atribuir-se a la GAIP una funció de revisió de les resolucions de l'òrgan parlamentari en matèria d'accés a informació pública, mitjançant conveni subscrit entre ambdues institucions (art. 74.3 LTAIPBG). D'acord amb tot això es va aprovar, el 8 de juliol de 2015, la reforma del Reglament de la Cambra pel que fa a la garantia del dret d'accés de les persones a la informació pública del Parlament de Catalunya (actual article 219 del Reglament del Parlament -RP, edició de 2018-)

En base a aquesta normativa, la GAIP ha inadmès diverses peticions d'accés a la informació pública sol·licitada en seu parlamentària, formulades per persones físiques o jurídiques, atesa

la inexistència del conveni previst en l'article 219 RP (per totes, la Resolució 46/2018, de 9 de març).

Més enllà d'aquestes afirmacions prèvies, i apropant-nos a l'objecte de la Reclamació present, el Reglament del Parlament recull un conjunt de disposicions referides al dret d'accés dels diputats i les diputades a la informació de l'Administració de la Generalitat, així com dels organismes, les entitats i les empreses que en depenen (article 6), als límits (article 7) i a la garantia d'aquest dret d'accés (article 8).

Per la seva importància amb relació al nostre cas, recollim a continuació la literalitat de l'article 8 RP:

- “1. Si el termini que fixa l'article 6.3 fineix sense que s'hagi donat compliment a la demanda d'informació o sense que s'hagin comunicat els motius per a no acceptar-la, la sol·licitud s'entén estimada, llevat que una norma amb rang de llei estableixi expressament un efecte desestimatori, total o parcial, amb relació a la informació de què es tracti.
2. Si malgrat el que estableix l'apartat 1 no es facilita la informació, el diputat pot instar la Mesa del Parlament a requerir a l'autoritat responsable que compleixi el deure de facilitar la informació en el termini improrrogable de tres dies.
3. Si una sol·licitud d'informació és denegada expressament en aplicació d'un dels límits a què es refereix l'article 7, la denegació ha d'ésser motivada i ha d'indicar les raons fàctiques i jurídiques que la justifiquen i la impossibilitat d'aplicar mesures que permetin l'accés parcial en els termes de l'article 7.2.
4. En el cas que es denegui el dret d'accés a la informació o aquesta no es lliuri en aplicació del que estableix l'apartat 2, el diputat pot demanar a la Mesa del Parlament, en el termini de tres dies a comptar de l'endemà de la comunicació denegatòria o de la finalització del termini del requeriment, que es pronunciï sobre la fonamentació del dret d'accés a la informació i adopti una decisió definitiva. La Mesa, si considera que s'ha de permetre l'accés a la informació, ha de comunicar la seva decisió a l'autoritat responsable perquè la compleixi de manera immediata.
5. La Mesa del Parlament, abans d'adoptar la decisió a què fa referència l'apartat 4, ha de sotmetre la qüestió a l'òrgan de garantia del dret d'accés a la informació pública que estableix l'article 219, per tal que n'emeti un informe, que té caràcter vinculant si es pronuncia a favor del dret d'accés a la informació.
6. Els diputats poden fer valer el dret d'accés a la informació mitjançant els mecanismes de garantia que estableix amb caràcter general la legislació de transparència, accés a la

informació pública i bon govern. La utilització d'aquesta via és compatible amb l'aplicació de les altres mesures que estableix aquest reglament i no exclou la dita aplicació”.

D'aquesta manera, l'article transcrit preveu una via de garantia del dret d'accés a la informació pública dels diputats i diputades que es pot efectuar davant de la Mesa del Parlament i de l'Òrgan de garantia del dret d'accés existent en seu parlamentària, o bé, de manera “compatible amb l'aplicació de les altres mesures” (article 8.6 RP), i per tant no necessàriament posterior, davant de la GAIP. En aquest sentit, aquesta Comissió esdevé competent davant de les reclamacions que li adrecin els grups parlamentaris o els diputats i diputades de manera particular, d'acord amb la via establerta a l'apartat sisè de l'article 8 RP, sense que aquesta via suposi el caràcter revisor d'una altra, prèviament efectuada en seu parlamentària.

3. Inadmissibilitat de la Reclamació

En relació amb allò afirmat al fonament anterior, la part reclamant esmenta l'article 8 RP i l'interpreta en el sentit que la resposta del Conseller d'Interior no tindria cabuda en els supòsits que s'hi preveuen, sinó en un cas en que es pretén respondre la pregunta però la resposta “és del tot insuficient i inapropiada”. En aquest sentit, conclou la representació del grup parlamentari que “decidim acollir-nos al mecanisme establert en l'apartat 6 del mateix Article 8” i sol·licita que “es doni curs a les reclamacions presentades sense més tràmit”.

Nogensmenys, aquesta Comissió no comparteix les al·legacions de la part recurrent i ha d'inadmetre la Reclamació present, d'acord amb les consideracions que s'efectuaran a continuació.

Malgrat que no existeixin precedents en resolucions anteriors de la GAIP pel que fa al tractament que haurien de tenir les preguntes parlamentàries, convindrà tenir molt present la doctrina d'aquesta Comissió en relació amb la diversa naturalesa jurídica de les SAIP i altres actuacions dels electes locals, com ara els “precis” i les “preguntes”. En aquest sentit, la interpretació de la Comissió ha estat constant i sostinguda, com evidencien alguns dels seus pronunciaments (per totes, la Resolució 66/2017, de 22 de febrer), en virtut de la diversa regulació efectuada en la normativa de règim local de les figures dels precis i les preguntes (en el text refós de la llei catalana, articles 98 a 103 i 165 LMRLC) de la que la mateixa legislació estableix per a l'accés dels electes locals a la informació local (article 164 LMRLC).

Situats ja plenament en l'àmbit de la reclamació present, caldrà distingir en primer lloc entre la regulació del Reglament del Parlament que es refereix a les sol·licituds d'informació pública (articles 6 a 8 RP) i la que té per objecte les preguntes parlamentàries (articles 163 a 166 RP).

Tot i que sovint poden tenir trets comuns (per exemple, moltes vegades l'objecte de determinades preguntes parlamentàries és obtenir informació i unes i altres iniciatives poden servir per exercir funcions de control), el cert és que, per una banda, les preguntes parlamentàries i les sol·licituds d'informació, per l'altra, tenen una significació i unes dinàmiques diferents. Mentre que les sol·licituds d'informació són manifestació del dret a la informació, que és objecte d'una regulació específica (fins al punt de garantir que han de ser objecte de resolució administrativa, que es presumeix estimatòria en cas de silenci administratiu, com diu l'article 8.1 RP) i es pot exercir de forma autònoma, amb diversitat de contextos i finalitats, les preguntes són iniciatives de naturalesa molt més política que estrictament jurídica (no està clar que s'hagin de resoldre per acte administratiu i menys encara que la manca de resolució expressa en termini tingui efectes estimatoris, com és el cas de les sol·licituds d'informació), sovint vinculades al desenvolupament de les sessions dels òrgans col·legiats i a les seves funcions de control genuïnament polític.

En el nostre cas, aquesta diversitat de regulacions és perfectament coneguda pels reclamants, que fonamenten les seves "preguntes" en els articles 163 (requisits de formulació) i 166 (preguntes amb resposta per escrit) del Reglament del Parlament. De la mateixa manera, la resposta per escrit del Conseller d'interior fa igualment referència a l'article 166 RP, el qual literalment estableix que:

- "1. Si no hi ha cap indicació contrària, s'entén que qui formula una pregunta en sol·licita resposta escrita.
2. La resposta per escrit ha d'ésser congruent amb la pregunta formulada i s'ha de fer en els quinze dies següents d'haver estat publicada aquesta.
3. Si el Govern considera que la resposta a una pregunta per escrit té un caràcter fonamentalment documental, amb la conformitat prèvia de la Mesa, pot donar-hi el tractament de les respostes a les sol·licituds d'informació i documentació a què es refereix l'article 6.
4. Si el Govern no trameta la resposta en el termini assenyalat, el president del Parlament, a petició de qui ha formulat la pregunta, pot fixar un nou termini perquè sigui resposta per escrit o pot ordenar que s'inclogui en l'ordre del dia de la sessió següent de la comissió competent per raó de la matèria, la qual s'ha de reunir en el termini d'un mes, com a màxim, a partir de la comunicació del president, i li ha de donar el tractament de les preguntes orals. El president ha d'informar els interessats de la seva decisió.
5. La resposta del Govern ha d'ésser clara i precisa amb relació a l'objecte de la pregunta. La remissió a informacions publicades, si escau, ha d'ésser sempre complementària de la resposta, sense substituir-la.

6. Les respostes han d'ésser individualitzades, llevat que es donin causes objectives que justifiquin donar una resposta agrupada. En aquest cas, s'han d'indicar els motius que ho justifiquen.

7. Si un diputat considera que el Govern no ha respost de manera correcta a la pregunta, pot presentar un escrit a la Mesa perquè aquesta decideixi si la resposta és coherent amb la pregunta formulada i, si escau, si és pertinent la resposta agrupada. El termini per a presentar l'escrit és de tres dies a comptar de l'endemà de la comunicació al diputat de la resposta del Govern, i la Mesa l'ha de resoldre en el termini de set dies. Si la Mesa accepta la reclamació, ho ha de comunicar al Govern perquè aquest trameti una nova resposta en el termini de quinze dies”.

Ens trobem, per tant, en el nucli de les atribucions que estrictament corresponen als membres del Parlament, com a representants del poder legislatiu i en exercici de les seves funcions de control del Govern, de caràcter essencialment polític.

Centrant a partir d'ara l'argumentari que ens durà a la resolució del cas, convé deixar constància que la GAIP ha decidit reiteradament la inadmissió de reclamacions plantejades en relació amb sol·licituds que, amb independència de la seva denominació i de les normes invocades per emparar-les, no demanaven materialment informació pública, en el sentit de l'article 2.b LTAIPBG; és a dir, “la informació elaborada per l'Administració i la que aquesta té en el seu poder com a conseqüència de la seva activitat o de l'exercici de les seves funcions”. El dret d'accés a la informació pública, inclosa la garantia que li proporciona la reclamació davant de la GAIP, empara l'obtenció d'informació que sigui a mans de l'Administració, en cap cas altres pretensions, com ara conèixer el capteniment, la intenció o quines poden ser o deixar de ser actuacions futures d'una determinada Administració pública. Aquestes pretensions, en canvi, sí poden ser objecte de les preguntes efectuades en seu parlamentària.

Certament, podríem plantejar-nos fins a quin punt podria constituir una causa d'inadmissibilitat el fet que sol·licituds que materialment tinguessin per objecte l'obtenció d'informació pública, s'identifiquin amb una denominació diferent (“preguntes”) i fossin formulades per diputats o diputades invocant preceptes diferents dels que regulen el seu dret d'accés a la informació de l'Administració de la Generalitat.

Hipotèticament podria jugar a favor de l'admissibilitat d'aquestes reclamacions l'antiformalisme que inspira l'article 18 LTAIPBG, segons el qual l'exercici del dret d'accés a la informació pública “no és condicionat a la concurrència d'un interès personal, no resta subjecte a motivació i no requereix la invocació de cap norma”. En aplicació d'allò previst per aquesta disposició, nombroses resolucions de la GAIP admeten reclamacions formulades en relació

amb sol·licituds d'informació pública que no invoquen cap norma determinada. En aquest sentit, seria suficient que l'acció exercida fos materialment una sol·licitud d'informació pública perquè es pogués emparar en les institucions que regulen i protegeixen el dret d'accés; en altres paraules, la manca d'identificació explícita de la iniciativa com a sol·licitud formal d'informació pública i la manca d'invocació expressa de la normativa que l'empara podrien ser substituïdes per la connexió lògica entre el seu contingut material i les normes que li siguin aplicables.

Tanmateix, els cas de la Reclamació present és ben diferent d'allò que s'acaba de dir de manera hipotètica. Tot i que possiblement algunes de les iniciatives que donen lloc a la Reclamació podrien tenir materialment per objecte l'obtenció d'informació pública, qui les formula les presenta explícitament no com a sol·licituds d'informació pública, sinó com a preguntes parlamentàries, i les empara invocant els preceptes normatius relatius a aquestes, sense fer cap esment als que regulen les sol·licituds d'informació pública. Com ja hem afirmat, tant el grup parlamentari reclamant com el Conseller d'interior fonamenten les seves preguntes i la resposta a aquestes –respectivament- en les disposicions referides específicament a les preguntes parlamentàries amb resposta per escrit (article 166 RP), ubicades en el Capítol III (“L’impuls i el control de l’acció política i de govern”) del Títol IV (“Del funcionament del Parlament”) del tan esmentat Reglament del Parlament.

En qualsevol cas, a més, no s'ha produït en el nostre cas allò que preveu l'article 166.3 RP, abans transcrit, en el sentit que si el Govern de la Generalitat considera que la resposta a una pregunta per escrit té un caràcter “fonamentalment documental”, amb la conformitat prèvia de la Mesa, pot donar-hi el tractament de les respostes a les sol·licituds d'informació i documentació a què es refereix l'article 6 del mateix Reglament.

Per les raons exposades fins ara, hem de concloure que les sol·licituds d'informació, per una banda, i les preguntes parlamentàries amb resposta per escrit, per l'altra, tenen una naturalesa jurídica i unes regulacions molt diferents. D'aquesta manera, no es pot declarar la competència de la GAIP pel que fa a les reclamacions objecte d'aquesta Resolució, que deliberadament no s'emparen en el dret d'accés a la informació, sinó en altres manifestacions del dret de participació política dels grups parlamentaris i dels diputats i diputades del Parlament de Catalunya, sobre les quals la llei no atorga cap mena de potestat a la GAIP.

En conseqüència, procedeix inadmetre la Reclamació present, per manca de competència d'aquesta Comissió sobre la revisió d'una resposta escrita a unes preguntes efectuades en seu parlamentària.

4. Publicitat de les resolucions de la GAIP

L'article 44 LTAIPBG preveu que les resolucions de la GAIP s'han de publicar en el portal de la Comissió previst a l'article 25 RGAIP, amb la dissociació prèvia de les dades personals.

Resolució

Sobre la base dels antecedents i fonaments jurídics exposats, el Ple de la GAIP, en la sessió de 5 d'octubre de 2023, resol per unanimitat

1. Inadmetre la Reclamació 684/2023 per manca de competència de la Comissió, d'acord amb les consideracions fetes al fonament jurídic 3.
2. Declarar finalitzat el procediment relatiu a la Reclamació 684/2023 i disposar la publicació d'aquesta resolució al web de la GAIP.

Iolanda Pineda Balló

Presidenta

Els terminis establerts en aquesta Resolució per lliurar la informació s'han de comptar en dies hàbils (descomptant festius i dissabtes) i si no s'especifica una altra cosa comencen a partir de l'endemà de la recepció de la seva notificació per l'Administració reclamada.

L'Administració obligada pot sol·licitar a la GAIP l'ampliació del termini atorgat per fer efectiu el lliurament de la informació. Aquesta sol·licitud només pot ser admesa a consideració si és notificada a la GAIP abans que fineixi el termini fixat a la Resolució, i s'ha de fonamentar en circumstàncies que no hagin pogut ser tingudes en compte per la Comissió abans de dictar la seva Resolució. La GAIP únicament atorgarà l'ampliació sol·licitada, després d'informar-ne a la persona reclamant, si l'Administració obligada ha justificat de forma precisa i consistent la seva necessitat.

Si l'Administració obligada no lliura la informació dins del termini establert per aquesta Resolució, la persona reclamant pot posar-ho en coneixement de la GAIP, preferentment per correu electrònic adreçat a gaip@gencat.cat, per tal que la Comissió en requereixi el compliment. Mentre no s'acompleixi plenament la Resolució, la Comissió difondrà al seu web www.gaip.cat l'incompliment de l'Administració obligada, d'acord amb l'article 25.2.k RGAIP.

Si l'Administració desatén el requeriment d'execució que li adreci la GAIP, la Comissió posarà els fets en coneixement de l'òrgan competent, d'acord amb allò previst per l'article 86 LTAIPBG, i li sol·licitarà la incoació d'un procediment sancionador per infracció molt greu amb relació al dret d'accés a la informació pública, a l'empara de l'article 77.2.b LTAIPBG.

Tot això sens perjudici que la persona reclamant pugui, considerant que aquesta Resolució és un acte administratiu declaratiu de drets que vincula l'Administració, requerir-ne la seva execució davant dels Tribunals, a l'empara de l'article 29.1 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa. Aquesta acció es pot interposar després que hagin transcorregut tres mesos des que la persona afectada ha reclamat formalment i directament a l'Administració el compliment d'aquesta Resolució.

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa, es pot interposar recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un termini de dos mesos, a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució, d'acord amb la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.